

Πριν μερικές ημέρες έλαβα ένα ηλεκτρονικό μήνυμα από Αυστραλό, ο οποίος διαμαρτυρόταν επειδή, λέει, πληρώνει τα επιδόματα ανεργίας που εισπράτουν οι πρόσφυγες. Σύμφωνα με τον αγανακτισμένο φιλόδοξο κύριο οι πρόσφυγες θαλασσοπνίγονται με τις γυναίκες και τα παιδιά τους για να φτάσουν στην πόρτα τού Centrelink και να ζήσουν ζωή χαρισάμενη με το επίδομα.

Αυτό το ηλεκτρονικό μήνυμα, ασφαλώς προκάλεσε κύμα συμπάθειας από κάθε φορολογούμενο που πιστεύει ότι αυτός πληρώνει τα επιδόματα, τις συντάξεις κλπ. Οπως το φίλο μου τον Μάρκο για τον οποίο έχω γράψει πριν πολλά χρόνια, αλλά αξίζει να τον θυμηθούμε.

Τον Μάρκο γνώρισα σε σπίτι φίλων και πρέπει να πω ότι είναι ένας μικροεπιχειρηματίας που εργάζεται σκληρά για τα χρήματα που κερδίζει, καλός σύζυγος και πατέρας, αλλά δεν πιστεύει στην φορολογία. Δεν μπορεί να καταλάβει γιατί η κυβέρνηση εισπράτει ένα ποσοστό από τα χρήματα που κερδίζει με σκληρή δουλειά και στην πρώτη συνάντησή μας με παγίδευσε ανύποπτο για να μου εκφράσει το παράπονό του.

- Θα το κλείσω το μαγαζί γιατί βαρέθηκα να πληρώνω τους μπλάντζες για να κολυμπούν στο Μποντί Μπιτς. Γιατί, ρε φίλε, να πληρώνω τριάντα χιλιάδες δολάρια για τους τεμπελχανάδες που δεν θέλουν να δουλέψουν; Φιλανθρωπικό ίδρυμα είναι το μαγαζί μου; Θα το κλείσω, για να δω πώς θα ζήσουν...

Τριάντα χιλιάδες δολάρια σε φόρο εισοδήματος πριν 15 χρόνια ήταν πολλά χρήματα και ομολογούμενως πολλοί νεαροί άνεργοι είναι προκλητικοί γι' αυτό άκουσα υπομονετικά τον Μάρκο. Η επόμενη

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμια και... μη

συνάντησή μας έγινε σε περίοδο που απεργούσαν οι εκπαιδευτικοί.

- Κρίμα ρε Γιώργο, αυτή τη χώρα άξιζε καλύτερη τύχη αλλά θα τη φάνε τα σκυλιά με το χάλι που μάς δέρνει. Ακου να θέλουν αύξηση οι δασκαλοί! Εγώ δουλεύω 16 ώρες την ημέρα για να τους πληρώνω να κάθονται έξι μήνες το χρόνο και α-

ρια το χρόνο για τους άχρηστους τής κοινωνίας;

Βέβαια, τριάντα χιλιάδες δολάρια ήταν πολλά χρήματα τότε, αλλά ο Μάρκος δεν μου έλεγε ποιο ήταν το εισόδημά του, γιατί -όπως όλοι μας- μόνο αυτά που πληρώνουμε σε φόρους αποκαλύπτουμε, αλλά άρχισα να τα παίρνω στο κρανίο

Ο φίλος μου ο Μάρκος και η Εφορία

ντί για ευχαριστώ μου ζητούν ρέστα. Αχ και να ήμουν πρωθυπουργός μια ημέρα για να τους διώξω όλους τους ακαμάτηδες...

Τη τρίτη φορά που μιλήσαμε, η κυβέρνηση Χόουκ είχε αυξήσει τα επιδόματα στις μονογονικές οικογένειες και ο Μάρκος ήταν έξαλλος.

- Τί λες τώρα για τα κομμούνια φιλαράκια σου; Με αναγκάζουν να πληρώνω τις πουτάνες που αντί να πάνε να δουλέψουν, γκαστρώνονται σαν κουνέλες και γεννοβολούν για να ροκανίζουν το βιοσ των παιδιών μου! Αχ και να ήμουν πρωθυπουργός μια ημέρα για να τις βάλω σε μπορδέλα να κερδίζουν τουλάχιστον ένα μισθό γι' αυτό που κάνουν τζάμπα, αντί να τις πληρώνω εγώ. Ξέρεις τί είναι να πληρώνεις τριάντα χιλιάδες δολά-

και όταν ξανάρχισε το τροπάριο για τους φόρους που πληρώνει, τού είπα μερικές πικρές αλήθειες για να συνέλθει.

"Φίλε Μάρκο, τα παιδιά σου πηγαίνουν στο σχολείο;"

- Βεβαίως, γι' αυτά δουλεύω 16 ώρες την ημέρα για να έχουν ό,τι δεν χάρηκα εγώ.

"Μπράβο σου, αλλά έχεις υπόψη ότι με τις τριάντα χιλιάδες δολάρια των φόρων σου δεν πληρώνεται ούτε ένας δάσκαλος από αυτούς που διδάσκουν τα παιδιά σου;"

- Τί εννοείς ρε Γιώργο, ότι πληρώνω λίγους φόρους;

"Δεν λέω αυτό επειδή είμαι σίγουρος ότι δεν κλέβεις την Εφορία. Εκείνο που λέω είναι ότι εφόσον με τους φόρους σου πληρώνεις μόνο το μισθό ενός δασκάλου των παιδιών σου, άλλοι πληρώνουν τα

επιδόματα ανεργίας για τους μπλάτζες και τις πουτάνες με τα παιδάκια που δεν φτάνει να υποφέρουν επειδή έχουν άμυαλη μάνα. Άλλοι πληρώνουν για την Αστυνομία που σε προστατεύει, άλλοι πληρώνουν για τα νοσοκομεία που θα σε θεραπεύσουν αν τα χρειαστείς, άλλοι για το στρατό που χρειάζομαστε για την ασφάλεια τής χώρας μας και άλλοι πληρώνουν για τους δρόμους όπου κυκλοφορείς την Μερσεντές σου".

Ο Μάρκος ήταν ένας από τους ανθρώπους που δεν μπορούσε να καταλάβει ότι είμαστε μια κοινωνία αλληλεγγύης και δεν υπάρχει σε αυτή τη χώρα άνθρωπος αρκετά πλούσιος για να πληρώσει τις υπηρεσίες που τού προσφέρει το κράτος. Ο πιο πλούσιος άνθρωπος τής Αυστραλίας δεν μπορεί να κατασκευάσει τούς δρόμους που χρειάζεται για να κλυκλοφορήσει τη Φεράρι του, να κτίσει και να επανδρώσει το νοσοκομείο που θα τού σώσει τη ζωή, όπως είχε εξακριβώσει ο κροίσος Κέρι Πάκερ, ούτε μπορεί να κτίσει και να εξοπλίσει τα σχολεία και πανεπιστήμια που θα σπουδάσουν τα παιδιά του, αεροδρόμια, λιμάνια, σιδηροδρόμους.

Μόνο με τη συλλογική προσφορά μας μπορούμε να τα κάνουμε όλα αυτά, έστω αν κάποιοι πληρώνουν περισσότερους φόρους επειδή έχουν μεγαλύτερο εισόδημα. Ζούμε σε μια ανθρώπινη κοινωνία, όπου η φτώχεια, η τεμπελιά και η "ανηθικότητα" ακόμη -αν θέλετε- δεν τιμωρούνται με την ποινή του θανάτου από ασίτια. Και τα άμοιρα παιδιά δεν διάλεξαν τους άμυαλους, ασυνείδητους και ελεεινούς γονείς τους, όπως δεν διάλεξαν τους δικούς τους γονείς για να ζουν ζωή χλιδατή τα παιδιά τού Πάκερ, τού Μέρντοκ ή τού Λόουι.

* Τα επιδόματα και η οικονομία

Συνεχίζοντας στο ίδιο θέμα, γράψαμε την περασμένη Παρασκευή ότι οι συντάξεις δεν είναι φιλανθρωπική δωρεά σ' αυτούς που στα τελευταία χρόνια τής ζωής τους δεν έχουν τα προς το ζειν, αλλά λόγω τού συνολικού μεγέθους τους είναι ένα σημαντικό στοιχείο τής εθνικής οικονομίας που δίνει ζωή σε μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις. Με λίγα λόγια, τα χρήματα των συντάξεων επιστρέφονται στην οικονομία για να γυρίζουν οι τροχοί της.

Το ίδιο θα λέγαμε για τα επιδόματα στις οικογένειες, στους άνεργους και στους ανάπηρους, αλλά και τα τεράστια ποσά που ξοδεύουμε για την υγεία και την παιδεία. Αν τα καταργούσαμε αυτά για να εξοικονομηθούν χρήματα που θα κατέληγε αυτή η χώρα;

Ο πολυπράγμων σκιώδης υπουργός Οικονομικών, Μπάρναμπι Τζόις, είπε πρόσφατα και το σχολιάσαμε, ότι δεν πρέπει να επενδύσουμε στα σχολεία, όπως κάνει τώρα η ομοσπονδιακή κυβέρνηση με τα μέτρα ενίσχυσης τής οικονομίας, επειδή τα σχολεία δεν δημιουργούν την οικονομική ανάπτυξη, αλλά τα προϊόντα τής Αυστραλίας πάνω σε πλοία που τα μεταφέρουν στο εξωτερικό.

Εκείνο που δεν καταλαβαίνει ο γερουσιαστής Τζόις είναι ότι χωρίς σύγχρονα σχολεία και πανεπιστήμια, η Αυστραλία θα γινόταν τριτοκοσμική χώρα επειδή δεν θα είχε τις γνώσεις για να εκμεταλλευτεί τον φυσικό πλούτο της και θα έρχονταν άλλοι μορφωμένοι να τον πάρουν κοψοχρο- νιά όπως συμβαίνει σε όλες τις τριτο-

κοσμικές χώρες.

Εκτός, όμως, από την ανθρώπινη και οικονομική διάσταση τού προβλήματος, κάτι άλλο που προφανώς δεν μπορούν να καταλάβουν οι νεοφιλελεύθεροι, είναι ότι οι συντάξεις και τα επιδόματα, είναι δικλείδες ασφαλείας για την κοινωνία, αλλά και τη δική τους. Χωρίς επιδόματα για μισό εκατομμύριο Αυστραλούς και τις οικογένειές τους, χωρίς οικογενειακά επιδόματα για το ψωμί στο τραπέζι

των εργαζομένων φτωχών και χωρίς τις συντάξεις, τί νομίζουν ότι θα συνέβαινε; Θα δέχονταν αυτά τα εκατομμύρια Αυστραλών να πεθάνουν αδιαμαρτύρητα;

Δεν θα μπορούσαμε να βγούμε από τα σπίτια μας, που θα έπρεπε να οχυρώσουμε σαν κάστρα για προστασία μας από τους πεινασμένους, επειδή το ένστικτο τής επιβίωσής τους θα παρέσυρε τα πάντα. Αυτά δεν είναι δικοί μας ισχυρισμοί, οι σοφοί τού κατεστημένου τα γνωρίζουν όλα αυτά και γι' αυτό αγνοούν τις προτάσεις για κατάργηση του κράτους πρόνοιας.

* Καλόο!

Μπαίνει μια ξανθιά σε ένα σουβλατζίδικο:
- Μία πίτα, σας παρακαλώ, λέει στον σουβλατζή.

- Με καλαμάκι; ρωτάει αυτός.
- Α, θα τρελλαθώ, μη μου πείτε ότι βγήκε και σε χυμό;

Ακόμη ένα:
Ενας τύπος σε ένα ταξί θέλει να πει κάτι στον ταξιτζή. Όπως είναι από πίσω του λοιπόν, κάνει λίγο μπροστά και τον χτυπάει ευγενικά στον ώμο με τα δάχτυλα. Ο ταξιτζής τρελαίνεται! Χάνει τον έλεγχο του αυτοκινήτου, πέφτει πάνω σε ένα σκουπιδοτενεκέ, ανεβαίνει στο πεζοδρόμιο, περνάει ξυστά από μία γριούλα και σταματάει λίγα εκατοστά μπροστά από μία βιτρίνα σε ένα μαγαζί. Γυρίζει στον πελάτη έξαλλος και του λέει:

"Είσαι τρελός; Κόντεψα να πάθω καρδιακή προσβολή!"

"Μα κύριε, απλά σας ακούμπησα λίγο στον ώμο για να σας μιλήσω!"

"Ναι, ξέρετε, δίκιο έχετε, αλλά είναι η πρώτη μέρα που δουλεύω ταξιτζής. Τα τελευταία εικοσιπέντε χρόνια οδηγούσα νεκροφόρα!"

